

fordelagtigere Tilbud, behøver Kommittenten ikke at lade sig nøje med den Pris, hvortil Kommissionæren erklærer at være indtraadt, selv om den stemmer med den almindelige gangbare Pris. Ligeledes maa Salgskommissionæren heller ikke benytte sig af sin mulige specielle Viden om, at Prisen paa en Vare snart vil stige, til at skynde sig med at selvindtræde til de i Øjeblikket raadende lavere Priser og derved berøve Kommittenten Fordelen ved den senere Prisstigning. Forsaavidt er altsaa den selvindtrædende Kommissionær ligestillet med Kommissionæren, der udfører Hvervet ved Afslutning af Aftale med Tredjemand. Det, man har villet bestemme her, er som sagt kun, at det er de ved Tidspunktet for Selvindtrædelseserklæringens Afgivelse gangbare Priser, der ere den yderste Grænse for Kommissionærens Berettigelse til at indtræde, ligesom det ellers er de ved Tidspunktet for Aftalens Indgaaelse med Tredjemand gangbare Priser, der blive bestemmende i den omspurgte Henseende. Ved denne Bestemmelse i Forbindelse med Reglen i § 41, hvorefter Tidspunktet for Selvindtrædet er det Øjeblik, Underretning om det afgives, har man afskaaret Kommissionæren fra at spekulere i Prisforandringer paa Kommittentens Bekostning ved f. Eks. at erklære, at han for en Uge siden er indtraadt som Køber eller Sælger til de da gældende lavere eller højere Priser. Og angaar Hvervet Værdipapirer, som noteres til forskellige Kurser paa forskellige Tider af Dagen, kan Kommissionæren ikke, naar den først noterede Kurs er ugunstigere for Kommittenten, selvindtræde til denne Kurs ved en Erklæring, som afgives efter den senere Notering.

Har Salgskommissionæren til et tidligere Tidspunkt for egen Regning raadet over Godset, kan Kommittenten efter § 42, 2det Stykke, 2det Punktum i alt Fald fordrer den Pris, der var gangbar paa dette Tidspunkt. Den ubetingede Forskrift i § 41 om, at Selvindtræde kun kan ske ved udtrykkelig Underretning, medfører, at Salgskommissionæren ikke til Støtte for et Krav

om at afregne til lavere Priser end dem, som gjaldt ved Underretningens Afgivelse, kan paaberaabe sig, at han tidligere har disponeret over Varen for egen Regning. Derimod bør Kommittenten have Ret til at paaberaabe sig en saadan Disposition som Grund til at kræve højere Priser end de ved Tidspunktet for Underretningen om Selvindtræde gangbare. Ellers kunde Salgskommissionæren benytte Prisfald til Skade for Kommittenten ved at vente med at afgive Underretning om faktisk Selvindtræde, indtil Varen var falden i Pris. Ved Udtrykket „for egen Regning raadet“ har man villet betegne, at Reglen skal ramme enhver Disposition fra Kommissionærens Side, der kun er berettiget under Forudsætning af, at Godset er hans, f. Eks. Pantsætning for egne Laan.

Til Beskyttelse af Kommittentens Interesser ved Indkøbskommission er det dernæst i tredje Punktum, i Lighed med den tyske Handelslovbog § 401, 2det Stykke, fastsat, at saafremt Kommissionæren, efter at have faaet Anmodning om at overtage Hvervet, men før Selvindtrædet, har købt saadant Gods, som Hvervet angaar, kan Kommittenten fordrer Opgørelse efter den Pris, som Kommissionæren har betalt, medmindre denne oplyser, at Købet ikke er sket i Anledning af Hvervet. Det forekommer, at Indkøbskommissionæren efter at have modtaget et Hverv skynder sig at indkøbe et Parti af den paagældende Vareart med den Hensigt, saafremt Varen stiger i Pris, at udføre Hvervet ved Selvindtræde til de højere Priser, medens han, saafremt den falder i Pris, maaske vil benytte Indkøbet som en Udførelse af Hvervet. En saadan Spekulation i Prisstigning til Skade for Kommittenten bør forhindres. Det gaar nu ganske vist ikke an uden videre at forbyde Kommissionæren at beregne sig en højere Pris end den, han selv har betalt for Varer af den paagældende Art, efter at han har faaet Anmodning om Hvervets Overtagelse. Saadant Indkøb kan bl. a. være sket til Udførelse af Ordre for andre, uden at det har været Kommissionæren muligt for denne Pris at